

РЕШЕНИЕ

№ 3858

гр. София, 10.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 59 състав,
в публично заседание на 26.05.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Зорница Дойчинова

при участието на секретаря Светла Гечева, като разгледа дело номер **7795** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. АПК.

Производството по делото е образувано по жалба от В. И. В., с ЕГН [ЕГН] от [населено място], чрез пълномощника си адв. Л. срещу писмо, без номер и дата, издадено от изпълнителния директор на НАП, с което на жалбоподателя е отказано да ѝ бъдат изплатени средства за допълнително възнаграждение за постигнати резултати за трето тримесечие на 2020 г. по подадено от жалбоподателя заявление вх. № 93-00-1234/18/25.05.2021 г.

В жалбата е посочено, че жалбоподателят е служител при ответника, който със Заповед № ЗЦУ-993 от 17.07.2020 г. е наложил на В. И. В. дисциплинарно наказание „порицание“, на основание чл. 90 ал.1 т.2, вр. чл. 89, ал.2 т.1 и т.5 от ЗДСл. Заповедта е оспорената пред АССГ, който с решение № 3184/17.05.2021 г., постановено по адм.д. № 8058/2020 г. по описа на съда е отменил заповедта като незаконосъобразна. Решението е влязло в сила. С молба от 25.05.2021 г. жалбоподателят, която е служител при ответника на длъжност програмист на софтуерни приложения, I степен в сектор I на отдел Разработка и развитие на системите, дирекция ИСМБП, ЦУ на НАП, поискала от ответника да ѝ изплати средства за допълнително възнаграждение за постигнати резултати за трето тримесечие на 2020 г., тъй като заповедта, с която ѝ е наложено наказанието е отменена. Ответникът отказал, тъй като нямало основание за преразглеждане на индивидуалните размери на допълнителните възнаграждения, съгласно вътрешните правила за работната заплата. Излага съображения за допустимост на жалбата, като счита отказа за индивидуален административен акт.

Допълнително счита, че отказа е незаконосъобразен, за което излага подробни съображения. Счита, че са налице основания за изплащане на средства за допълнително възнаграждение за постигнати резултати за трето тримесечие на 2020 г. Моли за отмяната на оспореното писмо. Претендира разноски.

Съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. Л., който поддържа жалбата и моли за отмяна на писмото.

Ответникът – изпълнителният директор на НАП е представил административната преписка относно оспореното писмо. Чрез пълномощника си юк Д., в съдебно заседание моли за отхвърляне на жалбата.

В представени писмени бележки излага съображения за недопустимост на жалбата, като счита, че оспореното писмо не представлява индивидуален административен акт. Това е така, тъй като с него не се повлияват права, задължение или свободи на жалбоподателя. Същото имало информативен характер. Моли за оставяне на жалбата без разглеждане, евентуално без уважение.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не изпраща представител и не взема становище по жалбата.

Административен съд София-град, в настоящия съдебен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 235, ал. 2 от ГПК, във вр. с чл. 144 от АПК приетите по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Безспорно по делото се установява, че В. И. В. заемала длъжността програмист на софтуерни приложения, I степен, в сектор 1 на отдел „Разработка и развитие на системи“, Дирекция „Информационни системи и моделиране на бизнес процесите“ в ЦУ на НАП.

Със Заповед № ЗЦУ-993/17.07.2020 г., изпълнителният директор на НАП е наложил на В. И. В. дисциплинарно наказание „порицание“, на основание чл. 90 ал.1 т.2, вр. чл.89 ал.2 т.1 и т.5 от ЗДСл. Мотивите за това са, че В. е нарушила чл.1.6 от Етичния кодекс на служителите в НАП, чл.5 ал.2, чл.14, ал.1, чл.17 ал.1, чл.17 ал.2, чл.17 ал.3 от КПСДА.

Заповедта е връчена на жалбоподателя на 22.07.2022 г.

Заповедта е оспорената от В. пред АССГ, където е образувано адм.д. № 8058/2020 г. Съдът е постановил решение № 3184/17.05.2021 г., с което е отменил оспорената заповед като незаконосъобразна. Решението е влязло в сила на датата на постановяването му, поради необжалваемостта му.

Видно от протокол за оценка на индивидуалното трудово изпълнение на служителя за трето тримесечие на 2020 г. на В. е 3А.

Жалбоподателят е възразила срещу оценката си с възражение от 12.10.2020 г., като е счела, че заслужава оценка най-малко 2.

Възражението е разгледано от началника на отдел Р., в качеството ѝ на контролиращ служител, като е приела възражението за неоснователно и е поставила окончателна оценка от 3А.

Със Заповед № ДВПР-9/20.10.2020 г., изпълнителният директор на НАП е определил допълнителните възнаграждения за постигнати резултати на служителите на ЦУ на НАП за трето тримесечие на 2020 г. Жалбоподателят В. не фигурира в заповедта, въпреки че е служител на ЦУ на НАП.

След постановяване на решението на АССГ, с молба вх. №

93-00-1243/18/25.05.2021 г., В. е поискала от изпълнителния директор на НАП да ѝ изплати допълнително възнаграждение за постигнати резултати за трето тримесечие на 2020 г., тъй като наложеното ѝ дисциплинарно наказание е отменено.

С писмо без номер и дата, изпълнителният директор на НАП е отказал на жалбоподателя да ѝ бъдат изплатени средства за допълнително възнаграждение за постигнати резултати за трето тримесечие на 2020 г. Като основание е посочил, че Вътрешните правила за работната заплата в НАП не предвиждат процедура за преразглеждане от изпълнителния директор на индивидуалните размери на ДВПР на служителите, след определянето им със заповед, издадена на основание чл. 31, т.2 от Вътрешните правила. Поради това нямало основание за изплащане на средства за ДВПР за трето тримесечие на 2020 г.

По делото не са представени доказателства за връчване на писмото на жалбоподателя.

Жалбата е подадена на 21.07.2021 г.

Видно от представените по делото Вътрешните правила за работната заплата в НАП, чл. 31, т.1 определянето на индивидуалните размери на ДВПР за служителите на ЦУ на НАП, се извършва със заповед от изпълнителния директор на НАП. Предложенията за индивидуалните размери на ДВПР се правят от ръководителите на структурните звена, въз основа на приноса на служителя и действителното отработено от тях време през тримесечието. Индивидуалната оценка на приноса се извършва след уведомяването за окончателната оценка на звеното. Скалата на общата оценка представлява приложение № 4 от правилата. Съгласно чл. 34, ал.2 от Вътрешните правила за работната заплата в НАП, служителите на които е наложено дисциплинарно наказание по ЗДСл или КТ, не получават средства за допълнителни възнаграждения за постигнати резултати за тримесечието, в което е връчена заповедта за наказание.

По делото беше изготвена и приета ССЧЕ, от заключението на която се допълнителното възнаграждение за постигнати резултати (ДВПР) се определя за точно и в срок изпълнение на поставените задачи, включително за дейности по управление и изпълнение на проекти и програми; може да се изплаща четири пъти годишно - през месец април, юли и октомври за текущата година и през месец януари - за предходната година; определя се въз основа на оценки на структурните звена в административната структура и индивидуални оценки на служителите. Процесът по разпределение на ДВПР протича по вътрешен ред НАП. Размерът на ДВПР на лицето зависи от няколко основни компонента: брой фактически отработени дни; длъжност, която изпълнява; индивидуална оценка на изпълнението / приноса.

В. И. В. през 2020 г. е на длъжност „Програмист на софтуерни приложения, I степен, Дирекция „ИСМБП“, Отдел „Р.“ Сектор I. Коефициент за длъжност „Програмист на софтуерни приложения, I степен, в ЦУ на НАП 2,20, според таблицата по т. 16 от Правилата. Видно от Протокол за оценка на индивидуалното изпълнение на 8 служителите от ЦУ на НАП за трето тримесечие на 2020 г., Дирекция „Информационни системи и моделиране на бизнес процеси“ (ИСМБП) на В. И. В. е определена оценка (на приноса) 3А. Размерът на допълнителното възнаграждение за постигнати резултати (ДВПР) на В. В. с оценка 3А, за трето тримесечие 2020 г., бил 2 290 лв., ако нямаше наложено дисциплинарно наказание.

При така установените факти, настоящия съдебен състав на АССГ, като

извърши цялостна проверка за законосъобразността на оспорения индивидуален административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК, достигна до следните правни изводи:

Предмет на оспорване е писмо без номер и дата, издадено от изпълнителния директор на НАП, с което на жалбоподателя е отказано да ѝ бъдат изплатени средства за допълнително възнаграждение за постигнати резултати за трето тримесечие на 2020 г.

Настоящият съдебен състав намира, че жалбата е подадена срещу годен за оспорване административен акт, макар и издаден под формата на писмо, и то без номер и дата. Не формата на акта, а неговото съдържание определят същността и характера на акта. За да приеме, че процесното писмо представлява административен акт по смисъла на чл. 21, ал.1 АПК, съдът съобрази, че същото е издадено от административен орган при упражняваната от него функция по ръководство и контрол на НАП. Също, съдържа властническо волеизявление, с което се отказва изплащане на ДВПР по заявление на жалбоподателя. Посоченото от ответника „...няма основание да ви бъдат изплатени средства за допълнително възнаграждение за постигнати резултати за трето тримесечие на 2020 г.“ реално представлява отказ на компетентния орган да изплати това възнаграждение. По този начин пряко и непосредствено се засягат права и законни интереси на заявителя, тъй като същата има право на ДВПР, при положен от него труд, изплащането на което ѝ е отказано.

Освен това, относно компетентността на настоящия съд, както и наличието на годен за оспорване административен акт, е налице произнасяне на ВАС, който с определение № 2436/16.03.2022 г., постановено по адм. д. № 10798/2021 г. по описа на ВАС, е отменено определение № 6242 от 24.08.2021 г., постановено по настоящето дело, с което съдът е оставил без разглеждане жалбата. ВАС е приел, че отказът, обективиран в писмото издадено от изпълнителния директор на НАП, е годен за оспорване индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 АПК.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав намира възражението на процесуалния представител на ответника в тази насока е неоснователно.

Жалбата е процесуално допустима, предвид обстоятелствата, че е подадена от активно легитимирано лице, подало заявлението за изплащане на ДВПР, насочена е срещу годен за оспорване акт, с оглед изложеното по-горе. Доколкото не са представени доказателства за връчване на процесното писмо, а и същото не съдържа дата на издаване, то настоящият съдебен състав приема, че жалбата е подадена в срока за обжалване. Освен това, в процесното писмо не е указано пред кой орган и в какъв срок може да се подаде жалба, поради което съответният срок за обжалване се удължава на два месеца, съгласно чл. 140, ал. 1 от АПК.

Като извърши служебно дължимата на основание чл.168, ал.1 АПК проверка за законосъобразност на оспорения акт на всички основания по чл.146 АПК, съдът приема следното:

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

По съответствие с процесуалния закон.

Настоящият съдебен състав приема, че оспореното писмо е издадено от компетентния за това орган, в съответствие с предоставените му правомощия с чл.32, т.2 от Вътрешните правила за работна заплата в НАП, във връзка с § 2, ал.1, т.1 от ПЗР на НЗСДА.

Писмото е издадено в писмена форма и съдържа правните и фактически основания за неговото издаване. Действително същото не съдържа номер и датата на издаване, което обаче не се отразява съществено на изискванията за съдържание. Поради което не е и съществено процесуално нарушение. Посочен е органа, който го е издал, посочена е причината за издаването, а именно заявление от жалбоподателя, отразена е волята на органа за издаването му, а именно да се изплати ДВПР на В. за третото тримесечие на 2020 г. Посочени са и мотивите за това, а именно Вътрешните правила за работната заплата в НАП не предвиждат процедура за преразглеждане от изпълнителния директор на индивидуалните размери на ДВПР на служителите, след определянето им със заповед, издадена на основание чл. 31, т.2 от Вътрешните правила. Т.е., писмото е мотивирано в достатъчна степен, за да разбере жалбоподателя каква е причината за отказа.

Не е налице специална процедура за издаване на акта. Подадена е молба, на която е отговорено с процесното писмо. Поради това, не се констатира нарушение на административнопроизводствените правила от категорията на съществените, обуславящи отмяна на писмото на процесуално основание.

По съответствие с материалния закон.

По делото безспорно беше установено, че жалбоподателя е служител в отдел „Разработка и развитие на системи“, Дирекция „Информационни системи и моделиране на бизнес процесите“ в ЦУ на НАП. Със Заповед № ЗЦУ-993/17.07.2020 г., изпълнителният директор на НАП е наложил на В. И. В. дисциплинарно наказание „порицание“, на основание чл. 90 ал.1 т.2, вр. чл.89 ал.2 т.1 и т.5 от ЗДСл. Заповедта, като незаконосъобразна, е отменена от АССГ с решение № 3184/17.05.2021 г., постановено по адм.д. № 8058/20202 г., което е влязло в сила на датата на постановяването му. Наличието на дисциплинарно наказание, наложено в периода на трето тримесечие на 2020 г. е причината ответникът при определяне на ДВПР за посочения период, да не определи такова на жалбоподателя.

Съгласно чл.32 от ЗДСл., за изпълнение на държавната служба, държавният служител има право на брутна заплата, която включва основна заплата и допълнителни възнаграждения. Според разпоредбата на чл. 67, ал.3 ЗДСл. минималните и максималните размери на основните заплати по нива и степени, размерите на допълнителните възнаграждения по ал.7, т. 1 – 5, както и редът за получаването им се определят с наредба на Министерския съвет. Нормата на чл.67, ал.7 ЗДСл. визира допълнителните възнаграждения, като в т.5 на същата е посочено и допълнително възнаграждение за постигнати резултати. Съгласно чл.67, ал.8 ЗДСл. допълнителното възнаграждение за постигнати резултати се определя за точно и в срок изпълнение на поставените задачи, като се изплаща четири пъти годишно по посочения начин, въз основа на оценка по ред, определен в наредбата по ал.3 на същата норма. Наредбата, приета от Министерски съвет в изпълнение на законовата делегация, е НЗСДА. Съгласно §2, ал.1, т.1 от ПЗР на НЗСДА, ръководителят на административната структура утвърждава вътрешни правила за заплатите, като в случаите по чл.5, ал.2 от наредбата определя и източниците за финансиране на индивидуалните брутни месечни заплати. В изпълнение на цитираната разпоредба Изпълнителния директор на НАП е утвърдил със Заповед ЗЦУ-290/25.02.2020 г. Вътрешни правила за работна заплата. С цитираните вътрешни правила е определен реда за определяне на допълнителните възнаграждения за постигнати резултати по

основни структурни звена в НАП, както и реда за определяне на индивидуалните размери на допълнителните възнаграждения за постигнати резултати на отделните служители в НАП.

Съгласно чл. 32, т.2 от Вътрешните правила за работна заплата определянето на индивидуалните размери на допълнителните възнаграждения за постигнати резултати за служителите в Централното управление на НАП, директорите на териториални дирекции и членовете на екипите по проекти и програми, се извършва със заповед на изпълнителния директор на НАП. Съгласно чл. 33, ал. 1 от Вътрешните правила за работната заплата, индивидуалният размер на допълнителното възнаграждение се основава на индивидуалната оценка на приноса на служителя в НАП, която се извършва от оценяващите ръководители, в срок до 9-то число на месеца, следващ тримесечието, след уведомяването за окончателната оценка на звеното. Съгласно чл. 34, ал.2 от Вътрешните правила за работната заплата в НАП, служителите на които е наложено дисциплинарно наказание по ЗДСл или КТ, не получават средства за допълнителни възнаграждения за постигнати резултати за тримесечието, в което е връчена заповедта за наказание.

С оглед приетите правила за работната заплата и поради наличие на наложено дисциплинарно наказание на В., към датата на издаване на Заповед № ДВПР-9 - 20.10.2020 г., не е било налице основание за определяне на ДВПР за трето тримесечие на 2020 г. След отмяната обаче на това наказание, съдебното решение е заличило същото с обратна сила и следва да се приеме, че такова не е било наложено, тъй като заповедта за налагането му не е влязла в сила, поради отмяната ѝ. Поради това, след отмяната на наказанието, ДВПР за предходния период се дължи.

За да откаже да изплати ДВПР за предходен период, а именно трето тримесечие на 2020 г., ответникът се мотивира, че не е налице основание за изплащане на средства за ДВПР за трето тримесечие на 2020 г. Действително такова основание не е регламентирано във Вътрешните правила. Това обаче не може да бъде основание да не се изплати ДВПР на служител, който има право на него. Липсата на регламентация на този въпрос за изплащане на ДВПР след отмяна на наложено дисциплинарно наказание, не може да се тълкува във вреда на правоимащия. След като този въпрос не е регламентиран в правилата, които освен това са и вътрешен акт и не следва да противоречат на закон, то следва да се приложат общите правила на АПК. Действително, заповедта на изпълнителния директор на НАП, с която е определил ДВПР за служителите, не е била оспорена от жалбоподателя, поради което е и влязла в сила. Налице е обаче последваща молба, която има характера на искане за възобновяване на административното производство по издаването ѝ, макар и да не е изрично посочено. В чл. 99 АПК е предвиден ред за възобновяване на административното производство по издаването на заповедта, като съгласно т.2 производството може да бъде възобновено, когато се открият нови обстоятелства или нови писмени доказателства, които при решаването на въпроса от органа, не са могли да бъдат известни на страна в производството. Безспорно, наличието на влязло в сила съдебно решение, с което се отменя наложеното дисциплинарно наказание, на основание на което не е определено на В. ДВПР, представлява ново писмено доказателство, което е от съществено значение за решаване на въпроса. Освен това, в чл. 102, ал.2 АПК е предвиден срок, в който това може да бъде поискано, а именно в тримесечен срок от узнаването на обстоятелството. В конкретния случай, срокът е спазен.

Освен липсата на наложено дисциплинарно наказание, жалбоподателят отговаря и на другите изисквания, заложили както в ЗДСл, така и възпроизведени във Вътрешните правила. Има достатъчно на брой отработени дни за тримесечието и ѝ е поставена оценка за приноса 3А. Размерът на ДВПР следва да се определи съобразно вътрешните правила за работната заплата, като се съобрази длъжността на жалбоподателя, получената от нея оценка и съответния коефициент, съответстващ на оценката.

С оглед изложената правна регламентация и фактически установявания по делото, съдът приема, че след отмяната на наложеното дисциплинарно наказание, ДВПР се дължи за периода, за който не е било определено такова, поради наложеното дисциплинарно наказание като липсата на регламентация по въпроса във вътрешните правила не може да бъде във вреда на правоимащия служител. В този смисъл или следва да се допълнят Вътрешните правила за работната заплата, по начин, по който да не противоречи на закона, или да се прилагат разпоредбите на АПК и по-конкретно чл. 99, т.2 АПК.

Предвид изложеното, оспореното писмо следва да бъде отменено, а преписката да бъде върната на ответния орган с указания за определяне и изплащане на ДВПР на В. В. за трето тримесечие на 2020 г., като размера на ДВПР-то следва да се определи съобразно Вътрешните правила за работната заплата в НАП. Не може съдът да ѝ определи допълнително възнаграждение със съдебното решение, тъй като това е от изключителна компетентност на ответника и волята му не може да бъде заместена със съдебния акт.

По разноските:

Предвид изхода на спора, на жалбоподателя следва да се присъдят направените по делото разноски за възнаграждение за вещо лице в размер от 415 лв. и за заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 600 лева с ДДС, по представен списък по чл. 80 ГПК, договор за правна защита и съдействие и доказателства за извършеното плащане.

На ответника не следва да се присъждат разноски за юрисконсулт, предвид изхода на спора.

Воден от гореизложеното и на основание чл. 172, ал.2, във връзка с чл. 173, ал.2 от АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 59 – ти състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ писмо, без номер и дата, издадено от изпълнителния директор на НАП, с което на В. И. В., с ЕГН [ЕГН] от [населено място] е отказано да ѝ бъдат изплатени средства за допълнително възнаграждение за постигнати резултати за трето тримесечие на 2020 г. по подадено от жалбоподателя заявление вх. № 93-00-1234/18/25.05.2021 г.

ВРЪЩА делото като преписка на Изпълнителния директор на Националната агенция за приходи за ново произнасяне по подаденото от В. И. В., с ЕГН [ЕГН] от [населено място] заявление, вх. № 93-00-1234/18/25.05.2021 г., в 14-дневен срок от влизане в сила на решението, при съобразяване на дадените в мотивите му задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона.

ОСЪЖДА Националната агенция за приходи **ДА ЗАПЛАТИ** на В. И. В., с

ЕГН [ЕГН] от [населено място] сумата от 1 015 лева, представляваща разноси по делото.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба, пред ВАС, в 14-дневен срок от уведомяване на страните.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл. 137 АПК.

СЪДИЯ: